פר:

עו א מיי׳ פ״ב מהלכות שבת טוש"ע או"ח סי׳ שכח סעיף יא:

עו ב מיי שם הלכה ג סמג שם טוש"ע שם סעיף יב: עח ג מיי׳ שם הלכה טו יו סמג שם טוש״ע שם סעיף יג [וסימן שכט סעיף לון: עם דהו מיי שם הלי כ

כא סמג שם טוש"ע שם סי' שכט סעיף ב: ב ז מיי' פט"ו מה מבלבנת איסורי ביאה הלכה כה

:טוש"ע אה"ע סי׳ ד סעיף לג

רבינו חננאל

ואסיקנא אלא למעוטי סם. אמר דר אשי ממחויחיז אמר דב אשי ממוניורן נמי שמעת לה, מדלא קתני מי שנשכו כלב שוטה אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו, והחושש בפיו אין מטילין לו סם בשבת, ור׳ מתיא בז חרש מתיר בשניהם. פליגי ובהא לא פליגי. ש"מ במטיליז לו סם בשבת לא דוחה את השבת. תניא מחמין לו חמין לחולה בשבת בין להשקותו בין ל[ה]ברותו, ואין אומרים נמתין היום שמא יבריא ולא נחלל את השבת, אלא מחמין לו מיד. יספקו דוחה את השבת, ולא ספק שבת זו אלא ספק שבת אחרת. ואין אומרים יעשו דברים הללו על ידי גוים ולא על ידי קטנים אלא על ידי גדולי ישראל. ואין עושין דברים הללו לא על ידי נשים ועל ידי כותים, אבל מצטרפין ועל יוי כוונים, אבל מצטופין לדעת אחרתא. ת״ר מפקחין פקוח נפש בשבת והזריז . הרי זה משובח ואין צריך ליטול רשות מבית דין. כיצד, ראה תינוק נפל לים פורס מיד מצודה ומעלהו וואט"גו מיז מצודה ומעלהה נואע"גן דצייד כוורי. ומי שראה תינוק נפל לבור עוקר חוליא מיד . בשבת ומעלהו. ואע״ג דקא בשבות ומעלות, ואעדיג זיקא עביד דרגא. וכן מי שראה שננעלה דלת בפני תינוק . שוברה ומוציא התינוק. מכבין ומפסיקין מפני הדלקה בשבת. ובכל אלו כולן הזריז ב...ב. אמן כולן הזריז הרי זה משובח ואין צריך ליטול רשות מביח דיי ירושלמי תני הזריז משובח והנשאל f) והשואל הרי זה שופך דמים. ר' חייה כשם . יוחנז מבוי שכולו גוים בתוכו מפולת מפקחין עליו בשב׳[יל] ישראל ששם, עד איכא ב' אמוראין חד אמר עד חוטמו וחד אמר עד טיבורו. אמר שמואל לא כו׳ הא דרב דאמר [לא שנו אלא להחיותו ושמואל דאמר אלא לוווייונו ושכוואלין אכור לפקח עליון את הגל כוי כבר פירשנוהו ^כ) בבבא קמא.

א) בירושלמי לפנינו הגי' והנשאל ה"ז מגונה והשואל ה"ז שופך למים וכ"ה בהגהת מיימון בפ"ב משבת ועי בתה"ד סי' נח. ב) אולי ל"ל בפ"ק דכתובות

. דף טו ע״ב.

אלא בגדולי ישראל. ואפי׳ היכא דאפשר בנכרי מלוה בישראל ס"ש דפני רב יוסף עוברה שהריחה וכו' ומי שנשכו וכו' והחושש שמא יתעצל הנכרי ולא יעשה ויבא לידי סכנה: מכבין ומפסיקין בפני הדליקה. סימה לי דהוה ליה זו ואין לריך לומר זו כיון דאפי׳ לכבויי שרי כ״ש להפסיק וי״ל

אפי׳ לאתויי כלים דרך רשות הרבים

ולהפסיק בהן דס"ד אמינא דווקא

לכבויי שרי אבל כולי האי להביא

כלים דרך רשות הרבים מליאים מים

דאיכא תרתי הולאה והכנסה וגרם

כיבוי ועוד ס"ד אמינא כיבוי שרי

טפי שהוא ברור יותר שיניל אבל

להביא כלים דילמא קודם שיביאם

תעבור הדליקה ונמלא שחילל שבת

שלה לצורך קמ"ל: הא דפרוש

כולהו הא דפרוש מקצתייהו. נראה

לפרש דפרוש כולהו לחלר אחרת

ויצאו גם משם ולא נשאר בהם עד

אחד שנפלה עוליו מפולח דאי פרוש

לחצר אחרת ולא יצאו משם מה לי

חלר זו מה לי חלר אחרת הא דפרוש

מקלתייהו שלא פירש מכאן לאותה

חנר אחרת אלא אחד:

רב יהודה אמר חרב אלא ספק שבת זו בלבד

ולפקח אמרו אלא אפילו ספק שבת אחרת היכי דמי כגון דאמדוה לתמניא יומי ויומא קמא שבתא מהו דתימא ליעכב עד לאורתא כי היכי דלא ניחול עליה תרי שבתא קמ"ל תניא נמי הכי יםחמין חמין לחולה בשבת בין להשקותו בין להברותו ולא שבת זו בלבד אמרו אלא לשבת אחרת ואין אומרים נמתין לו שמא יבריא אלא מחמין לו מיד מפני שספק נפשות דוחה את השבת ולא ספק שבת זו אלא אפי׳ ספק שבת אחרת יואין עושין דברים הללו לא ע"י נכרים ולא ע"י ואו כותיים אלא ע"י גדולי ישראל ואין אומרין יעשו דברים הללו ילא ע"פ נשים ולא ע"פ כותיים אבל מצטרפין לדעת אחרת ת"ר ימפקחין פקוח נפש בשבת והזריז ה"ז משובח ואין צריך לימול רשות מב"ד הא כיצד ראה תינוק שנפל לים פורש מצודה ומעלהו והזריז ה"ז משובח ואין צריך לימול רשות מב"ד ואע"ג דקא צייד כוורי ראה תינוק שנפל לבור עוקר חוליא ומעלהו והזריז ה"ו משובח ואין צריך לימול רשות מב"ד אע"ג דמתקן דרגא ראה שננעלה דלת בפני תינוק שוברה ומוציאו והזריז ה"ז משובה ואין צריך ליטול רשות מב"ד ואע"ג דקא מיכוין למיתבר בשיפי מכבין ומפסיקיו מפני הדליקה בשבת והזריז ה"ז משובח ואין צריך לימול רשות מב"ד ואע"ג דקא ממכיך מכוכי וצריכא דאי אשמועינן ים משום דאדהכי והכי אזל ליה אבל בור דקא יתיב אימא לא צריכא ואי אשמועינן בור משום דקא מיבעית אבל ננעלה דלת אפשר דיתיב בהאי גיסא ומשביש ליה באמגווי צריכא: מכבין ומפסיקין: למה לי דאפי' לחצר אחרת אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל ילא הלכו בפקוח נפש אחר הרובי היכי דמי אי נימא דאיבא תשעה ישראל וכותי אחד בינייהו רובא ישראל נינהו יי(אלא) פלגא ופלגא ייםפק נפשות להקל אלא דאיכא תשעה כותיים וישראל אחד הא גמי פשיטא דהוה ליה קבוע וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי ילא צריכא דפרוש לחצר אחרת מהו דתימא ∞כל דפריש מרובא פריש קמ"ל דלא הלכו בפקוח נפש אחר הרוב איני והאמר ר' אסי א"ר יוחנן תשעה כותיים וישראל אחד באותה חצר מפקחין בחצר אחרת אין מפקחין לא קשיא הא דפרוש כולהו הא ידפרוש מקצתייהו ומי אמר שמואל הכי והתנן יימצא בה תינוק מושלך אם רוב כותיים כותי ואם רוב ישראל ישראל מחצה על מחצה ישראל ואמר רב לא שנו אלא להחיותו אבל ילייחםו לא

תא שמע דתני רבה בר שמואל עוברה שהריחה מאכילין אותה עד שתשוב נפשה ומי שנשכו כלב שומה מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש בפיו ממילין לו סם בשבת דברי ר"א בר' יוסי שאמר משום ר' מתיא בן חרש וחכמים אומרים בזו ולא באחרת בזו אהייא אילימא אעוברה פשיטא עוברה מי איכא למאן דאמר דלא אלא לאו אסם שמע מינה רב אשי אמר מתני' נמי דיקא ועוד אמר רבי מתיא בן חרש החושש בפיו מטילין לו סם בשבת ולא פליגי רבנן עליה ואם איתא דפליגי רבנן עליה ליערבינהו וליתנינהו וליפלגו רבנן בסיפא ש"מ: מפני שספק נפשות הוא וכו': ל"ל תו למימר וכל ספק נפשות דוחה את השבת אמר

הא דפרוש כולהו. הואיל ואיתחזק ישראל בהאי חלר שנפלה בו מפולת מפקחין ואע"ג דניידי (ליה) לא אזלינן בתר רובא: הא דפרוש מקלחייהו.

ולא ידעינן אי הוה ישראל בהאי חלר אזלינן בחר רובא הואיל ולא איתחוק: **והא הנן חינוק מושלך**. משנה היא בסדר טהרות בעיר שישראל

וכותים דרים בה: לא שנו. דאם רוב ישראל מחוקינן ליה לישראל אלא להחיותו: אבל לייחסו. כגון אם נקבה היא שיהא כהן מותר בה לא ואפי׳ ליכא למיחש לאסופי כגון הגך דאמרי׳ במס׳ קידושין (דף עג:) מלי בדיקולא תלי פיתקא רמי חומרא משלטי הדמי׳ חיישינן שמא כותית היא וגיורת אסורה לכהונה ואע"ג דרוב ישראל מעלה עשו ביוחסין דבעינן תרי רובי כדאמרי" בכתובות בפ"ק (דף טו.):

ספק שאם לא יעשו לו היום שמא ימות לשבת הבחה: והיכי דמי כגון דאמדוה. רופאים לעשות לו הרפואה שמנה ימים: להברוחו. רחילה שמא יבריא מאיליו: על פי נשים. אם נשים או כותים אומרים לריך אין מחללין על פיהן: אבל מלטרפין לדעה אחרת. כגון שנים אומרים לריך ושלשה אומרים אין נריך ואשה או כותי אומרים לריך מלטרפין למהוי פלגא ופלגא (א) וספק נפשות להקל: פקוח. דשקומברנ״ש בלע״ז בכל דבר שלריך לו לנפש להעביר סכנת מות: ואע"ג דלייד כוורי. עמו כל הני אע"ג דקאמר הכא משנה יתירה דייק דקתני ואינו לריך ליטול רשות למה ליה דתני הכא הא תני ליה והזריז ה"ז משובח אלא הא אתא לאשמועינו שאפי׳ הוא נריך לדבר: עוקר חוליא. כדי להשפיל שפת הבור ויהא נוח ליכנס: נגעלה דלת. והתינוק נבעת: למתבר' בשיפי. נסרים שלריך להם לישנא אחרינא בשיפי קיסמין להדלקה: ומפסיקין מפני הדליקה. בכלים של מתכת או של חרס מלאים מים ובדליקה שיש בה סכנת נפשות קאמר: דקא מכיך מכוכי. משפיל ומציע הגחלים לצלות עליהם לערב: דאדהכי והכי. אם ילך לבית דין לישאל אזיל ליה לאיבוד: משבש ליה. מפתהו ומקרקש לו אגוזים: דאפילו לחלר אחרת. דליקה בחלר זו ונפשות בחלר אחרת והם חולים או קטנים: לא הלכו בפיקוח נפש אחר הרוב. דאם ספק כותי או ספק ישראל מפקחין ואע"ג דרובא כותים הוו התם: אי נימא משעה ישראל וחד כותי. ונפל׳ מפולת על אחד מהן ואין ידוע אם ישראל אם כותי הוא: אלא דחיכת משעה כותים וחד ישרחל. ואשמועינן דאף על גב דרובא כותים חיישינן שמא ישראל הוא ומפקחין הא נמי פשיטא דקי"ל כל קבוע כמחלה על מחלה דמי דנפקא לן בסנהדרין יי ובכתובות י מוארב לו פרט לזורק אבן לגו: לא לריכא דפרוש לחלר אחרת.

ושם נפלה על האחד מפולת דבכל

דוכתא אמרינן כל דפריש מרובא

פריש במידי דניידי והכא לא אמרי׳ הכי ואע"ג דבפרישתו כולהו ניידי:

בפיו וכו' וחכ"א בזו. אנו מודים ולא באחרת: בזו אהייא אי נימא

אעוברה פשיטא. וכי עוברה שהריחה ר' מתיא קתני לה סתמא

היא: אלא לאו אסס. קיימי דאילו אחלר כבד תנן פלוגתא במתני׳

ש"מ דבסס מודו: לא ספק שבת זו

בלבד. לא שיהא ספק הנפשות לשבת

זו אלא אפילו אין הספק לשבת זו

דפשיטא לן דהיום לא ימות אלא

ל) [גיר' הרי"ף ורא"ש שמואל], ב) [תוספתא שבת פט"ז הי"בן, ג) ועיין שינוי נוסחלות בהרא"ש אחרתו, ה) וב"ק מד: סנהדרין עט. כתובות טו.], ו) [ל"ל אי נמי וכן איתא בכתובות ובב"ק ובסנהד'], ז) [שבת קכט. וש"נ], **ח**) [יבמות טו: כתובות טו. זבחים עג.ן, ט) כתובות טו: מכשירין פ"ב מ"ו, י) [דף עט.], ל) [דף טו.],

הגהות הב"ח (מ) רש"י ד"ה אבל כו׳ (ח) רש"י ד"ה הבל כוי.
מלטרפין למהוי פלגה ופלגה
נ"ב וקשה הרי בדף פג.
מבואר דבספק נפשות לא
אולינן בתר רוב דעות רק
מאכילין אותו מיד. א"כ למה לי להצטרף דעת אשה או כותי דהרי כששנים אומרים צריך אף ג' אומרים לא צריך אזלינן מף גי מותנהים לם כרין מוניק להקל ע"כ נ"ל כדאימא בגמי כששנים אומרים אינו לריך ואי אומר לריך דלריך הצטרפות אשה שאומרת ג"כ לריך והו"ל פלגא ופלגא אבל כששנים אומרים לריך אז אין לריך הצטרפות אף אם ג' אומרים אים לריך וכן פסק בטור או״ח סי׳ תרי״ח כששנים אומרים לריך אז אף ק' אומרים אינו לריך לא אזלינן בתר רוב דעות לכין כנו מוכים שנים אבל כששנים אומרים לריך וא' אומר אינו לריך אזלינן בתר רוב דעות גם בהרא"ם ז"ל כתב דרש"י ז"ל לא

הגהות הגר"א ולא ע"י קטנים אלא כו' [א] ולא כ"ל:

סבירא ליה לאוקימתא דלעיל

בגמרא אבל מ"מ לפוסקים דס"ל לאוקימתא דלעיל ז"ל

כמו שכחדחי:

בגמרא אבל מ״

לעזי רש"י דשקומברנ"ש . [דישקומברימינ"ט]. חילוץ.

מוסף רש"י ספק נפשות. דיני נפטות, דהא והלילו העדה כחיב (כתובות טו. ב"ק מד: סנהדרין

תום' ישנים

לא צריכה דפרוש לחצר אחרת. כלומר שפירשו כולס לחצר אחרת, ונפל הגל על אחז